

Anička na horách

Ivana Peroutková

ALBATROS

Ivana Peroutková

Anička

na horách

Ivana Peroutková

Anička

na horách

Ilustrovala Eva Mastníková

Albatros

© Ivana Peroutková, 2011
Illustrations © Eva Mastníková, 2011

www.albatros.cz

ISBN 978-80-00-02793-7

Jak Dita pozvala Aničku na hory

Byl únor a s ním se blížily jarní prázdniny. Už za pár dní! Anička se těšila. Ráno nebude vstávat do školy a bude mít spoustu volného času. Každý den může bruslit na zamrzlém rybníku v Záběhlících. Jenže zima v Praze byla nevyzpytatelná. Místo sněžení začalo pršet. Bílý sníh se změnil v nevábnu špinavou břečku a led všude rychle roztával.

Zkrátka nastala obleva.

Anička seděla ve třídě. Ani neposlouchala, co paní učitelka vykládá, a smutně pozorovala deštivou oblohu. Vtom do ní šťouchla Dita. Přisunula k ní bílý papírek, na kterém bylo napsáno:

*Li'bylo by se ti jet se mnou v neděli
na hory?*

Anička překvapeně vykulila oči. Jasně že by jela ráda, dokonce moc ráda. Ale jak mohla Dita napsat takovou strašnou hrubku?

Anička otočila papírek a na druhou stranu odepsala:

*Určitě s sebou pojednu. V líbilo se
po b piše vždycky měkké i.*

Jakmile si Dita její odpověď přečetla, poslala další papírek, na kterém stálo:

*Mně je i nebo y jedno, hlavně že pojeděš.
Jsi moje největší kamarádka !!!*

Anička se usmála. I Dita byla její největší kamarádka, třebaže dělala hrubky. A v tu chvíli zazvonilo.

O přestávce se Anička o horách dozvěděla víc.

„Já mám tetu a strejdu a oni mají v Jizerských horách óóóbrovskou chalupu,“ říkala Dita. „Ještě mají psy, kočky a koně! A blízko chalupy je kopec s vlekem. Jé, doufám, že umíš lyžovat?“

Anička váhavě přikývla. Popravdě na horách byla zatím pouze jednou, když jí bylo necelých šest let. V Jeseníkách. Tatínek ji tam sice lyžování naučil, jenže od té doby už uplynuly skoro dva roky. Co když lyžovat zapoměla?

„Uměla jsem to,“ usoudila Anička. „Akorát si nejsem jistá, jestli si to pamatuju.“

„Neboj, to si hned vzpomeneš,“ ujišťovala ji Dita.

„Já lyžovat neumím,“ ozvala se z lavice za nimi copatá Julja. „Ale jela bych s vámi. Mohla bych, když je ta chalupa tak óóobrovská?“

„Jestli chceš, klidně můžeš. Tam se nás vejde,“ mávla rukou Dita. Potom se podívala na Katku, která seděla vedle Julji: „Kačko, a ty bys jela?“

Katka se na ni nepodívala. Jenom pokrčila rameny a unuděně řekla: „Nevím.“

Je čím dál nafoukanější, pomyslela si Anička. V poslední době se s ní vůbec nedá vydržet. Myslí si, že je nějaká výjimečná nebo co. Nic se jí nezdá. Všechno je pro ni málo. Nic ji nebaví. Je fakt hrozná. Jenom ať s námi nejede. Protože kdyby jela, pokazila by nám to.

Ale Dita začala Katku přemlouvat: „Pojed! Uvidíš, že se ti tam bude líbit. Aspoň na pár dní. Pojedeš?“

„Tak já si to teda ještě rozmyslím,“ odpověděla Katka stejně znuřeným tónem. Pak vylovila z batohu hřeben a začala si česat dlouhé hnědé vlasy, jako by jí bylo všechno úplně jedno.

Zato Anička se v duchu ještě víc vztekala: Co si o sobě myslí? To si snad přeje, aby ji všichni prosili na kolenou? Copak Dita nechápe, že tahle nafrněná Kačena bude na chalupě nad vším ohrnovat nos?

Dita to asi vážně nechápala. Nejspíš si představovala, že s Katkou bude na horách legrace. Tomu ovšem Anička nevěřila. Dokonce tím měla i pokaženou náladu.

Ten den pospíchala ze školy domů. Chvilí ležela na posteli a poslouchala, jak kapky deště bubnují na okno: Kap, kap, kap... kap, kap... kap, kap, kap...

V tom bubnování přemýšlela, co je komu jedno. Dítě bylo jedno, že psala hrubky. Kačeně bylo jedno, že ji zve Dita na hory. Ale Aničce vůbec nebylo jedno, že Kačena možná opravdu pojede. Nakonec si otevřela svůj deník a napsala do něj tuto zprávu:

10. února

*Pojedu s Ditou a Juljou na hory.
Možná pojede i Kačena, což mi
hodně vadí. Ale zatím se nebudu
nikomu říkat.*

Tohle si Anička slíbila a odhodlaně deník zaklapla.

U Tarka – a co si Anička málem zapomněla zabalit

Aniččino tajné přání, aby Katka nejela, se vyplnilo napůl. Katka totiž měla přijet až na druhou půlku prázdnin. Anička však zadoufala, že třeba nepříjede ani později, a byla spokojenější.

V sobotu si začala balit.

S tatínkem vytáhli z komory lyže, hůlky a lyžařské boty, které si Anička hned vyzkoušela. Naštěstí ji ještě netlačily. Maminka zase vyndala z šatníku lyžařskou kombinézu. Teplou bundu a šustivé nepromokavé kalhoty s kšandami. I ty Aničce byly, jen si musela povolit kšandy. Když sáhla do kapes, našla v pravé posmrkaný kapesník a v levé starý zmačkaný obal od tatranky. Aničku to trochu udivilo. Nepamatovala si totiž ani na kapesník, ani na tatranku, kterou v Jeseníkách určitě musela sníst.

Že by už zapomínala?

Anička hodila kapesník do špinavého prádla, obal do odpadkového koše a kombinézu si připravila na cestu.

Potom si do batohu naskládala připravené hromádky oblečení. Snad měla všechno, snad na nic nezapomněla.

Ale maminka na ni z kuchyně volala: „Aničko, ve špajzu je ztvrdlá půlka chleba. Když tam mají koně, mohla bys jim ji vzít.“

„Jé, ráda,“ odpověděla Anička.

Ovšem v tu samou chvíli ji napadlo, že by ještě mohla navštívit Tarka. Byl to její spolužák, a především největší kamarád. No, možná víc než kamarád. Nacvičovali spolu loutkové divadlo. Anička vodila princeznu a Tarek prince z Kaštanového království, který princeznu vysvobodil, a na konci si spolu měli dát pusy. Anička s Tarkem pokaždé mlaskli, aby loutková pusa byla slyšet. Jenže pak se na sebe vždycky tak zvláště podívali. Jako by oba mysleli na to samé. Co kdyby si místo loutek jednou dali pusy oni dva?

„Já musím ještě za Tarkem!“ oznámila nedočkavě Anička.

Za chvíli běžela v kapkách deště pod šedou oblohou, která jí tentokrát nepřipadala ani trošičku smutná.

V pokojíčku u Tarka bylo teplo a hezky. Na dlouhé poličce spořádaně visely všechny loutky. Aničce se nejvíc líbil kašpárek s rolničkami na červenobílé čepičce. Nejzvláštější byl nahrbený vlk s dlouhým ocasem. Docela strašidelně vypadal upír s vyvalenýma očima a dvěma dlouhými špičatými zuby.

Ale dneska spolu Anička s Tarkem divadlo nehráli. Měli jinou zábavu. Tarek vyndal ze šuplíku balíček s deseti žvýkačkami. Nejprve si vzali po jedné a zkoušeli vyfouknout bublinu. Když se jim to s jednou žvýkačkou nedařilo, strčili si do pusy druhou. Se dvěma žvýkačkami se jim bubliny zdály příliš malé. Tak si každý rovnou přidal dvě

další žvýkačky. Poctivě žvýkali a žvýkali, až začali společně pomalu vyfukovat.

To byly bubliny! Opravdu óóóbrovské!

Velké skoro jako jejich hlavy!

„Nevezmeme si tu poslední žvejku?“ navrhla Anička.

„Tak jo,“ souhlasil Tarek.

Pět žvýkaček v puse byla pořádná hmota. Anička cítila, jak ji z toho usilovného žvýkání začíná bolet čelist. Ale Tarek už vyfukoval, a tak se k němu přidala. Zkusili se bublinami opatrně dotknout. Jenže při doteku bubliny hned praskly a rozprskly se jim na tvářích.

„Ještě jednou,“ zaprosila Anička.

Přiblížili se podruhé, ale bubliny znovu praskly.

Zkusili to potřetí, pak počtvrté, popáté. Asi desetkrát se pokoušeli svoje bubliny spojit. Vypadalo to marně, a přece se jim to nakonec zázračně podařilo.

Nádherné průhledné bubliny zůstaly na okamžik v jednom bodě spojené.

A prsk! Zbyly z nich zase jen tenoučké lepkavé nitky na obličejích.

„Jé, to bylo hezký,“ usmál se Tarek.

„Moc,“ řekla šťastně Anička. „Ale už mě bolí pusa.“
Vyndala žvýkačí hmotu a hledala, kam ji přilepit.

„Chceš ji vyhodit?“ nabídl se Tarek.

„Můžeš,“ přikývla Anička.

„Já tu svou taky vyhodím,“ řekl Tarek.

Přimáčkl obě žvýkačky k sobě, zabalil je do papírku a donesl do proutěného koše, který stál u psacího stolu.

Jak je ten Tarek pořádný, pomyslela si Anička a obdivně se zadívala na jeho vyrovnané loutky. Proč ji zrovna dneska tolik přitahoval ten bledý upír? Dokonce na jednom bílém špičáku spatřila kapičku krve.

Anička na upíra ukázala prstem: „Příště můžeme nacvičit nějakou strašidelnou upíří pohádku. Strašně strašidelnou, že se budeme bát i my dva.“

Tarek sundal loutku upíra a pomalu se k Aničce přibližoval.

„Ty se ráda bojíš, holčičko?“ pronesl hlubokým chraplavým hlasem.

„Ano, ráda. Ale musím vědět, že se mi nic nestane,“ zapištěla vysokým hláskem Anička.

„Hoho, co když se ti právě teď něco stane?“ zachechtal se hrozivě upír.

Až se Anička skutečně trošku bála, i když věděla, že upír je jenom loutka a že za něj mluví Tarek.

„Já... já budu muset jít,“ zapištěla opět Anička.

„Kampak bys chodila, děvenko?“ rozpřáhl ruce upír.
„Snad bys mě teď neopustila!“

„Ne,“ promluvila Anička normálním hlasem. „Já už vážně musím domů.“

„A bála ses?“ zeptal se Tarek taky normálním hlasem.
„Bála,“ přiznala se Anička. „Rozbušilo se mi srdce.“
„To je dobře,“ zasmál se Tarek. „Já asi vím, jak tu upříí pohádku uděláme.“

„A jak?“

„Řeknu ti to, až se vrátíš z hor,“ slíbil Tarek.

„Tak jo,“ Anička blaženě potřásla hlavou.

Tarek byl nejlepší kluk na světě. S nikým jiným by jí nebylo takhle krásně a napínavě.

Ale venku se stmívalo, a Anička si musela pospíšet. Honem si přes sebe přehodila bundu, nazula si kozačky a rozloučila se: „Tak ahoj, brzy se zase uvidíme!“

„Za sedm dní,“ upřesnil Tarek.

„Za sedm dní se vrátím,“ slíbila Anička.

Podívala se do jeho hnědých očí a byla tak zvláště šťastná.

Ten večer si Anička do deníku napsala:

12. února

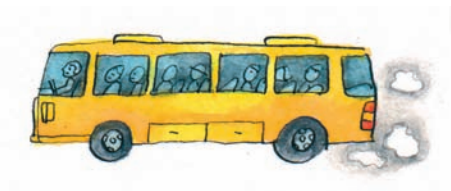
*Budeme s Tarkem hrát upíří
pohádku. Dneska si naše bubliny
daly proní pusu. A zítra jedu
na hory. Jupí !!!*

Deník Anička přibalila do postranní kapsy batohu. Byla to poslední věc, kterou si s sebou potřebovala vzít. Jenže sotva si lehla do postele, najednou si tím nebyla jistá. Jako by něco chybělo. Něco v tom batohu scházelo. Ale co? To už si nepamatovala ani to, co bylo dneska?

Anička se urputně snažila se rozvzpomenout.

Nejprve jí v hlavě vířily jenom samí upíří a bubliny ze žvýkaček. Až někde v dálce za nimi najednou uslyšela zařehnat koně. No jo! Anička se bouchla dlaní do čela a vyběhla bosa ke špajzu. Půlka tvrdého chleba tam ležela zabalená v papírovém sáčku. Anička sáček nacpala do druhé postranní kapsy batohu. Konečně mohla bezstarostně usnout.

Veselá cesta autobusem

První dobrodružství Aničku zaručeně čekalo na cestě. Ona, Dita a Julja totiž měly jet autobusem poprvé tak daleko samy. Aniččin tatínek dovezl všechny tři kamarádky v jednu hodinu na autobusové nádraží. S batohy a lyžemi společně přešli z parkoviště na nástupiště.

Tady stála docela dlouhá fronta lidí.

Julja se strachovala: „Co když si nesedneme? Co když mě budou bolet nohy?“

Tatínek ji uklidnil: „O svoje nožičky se nemusíš bát. Máte místenky. To znamená, že každá z vás má v autobuse rezervované sedadlo.“

„Rozervané?“ zeptala se udiveně Julja, která byla z Ruska. Česky mluvila už výborně, ale sem tam nějakému slovu ještě nerozuměla.

„Ne rozervané,“ zasmála se Dita, „ale re-zer-vo-va-né.“

„Jako že ti to místo dopředu patří,“ přidala se Anička.

„Kdyby bylo rozervané, tak by ti to místo někdo musel rozervat,“ vysvětlovala Dita.

„A co je teda rozervat?“ zeptala se Julja.

„Jako roztrhat, chápeš?“ mrkla na ni Dita.

„Aha!“ pokývala hlavou Julja.

„Holky, já mám nápad,“ ozvala se Anička. „Budeme místo rezervované říkat rozervané.“

„Jo, jo,“ souhlasila Dita i Julja.

„Vidím, že budete mít veselou cestu,“ pronesl pobaveně tatínek.

A fronta se nedočkavě zavlnila. K nástupišti se zvolna sunul autobus. Když se skřípotem zastavil, vyskočil z něj svižně pan řidič. Otevřel dvířka širokého spodního kufru a cestující do něj naskládali lyže, hůlky i batohy.

Potom se začalo nastupovat.

„Holčičky, ty místenky nesmíte ztratit,“ podal jim tatínek bílé lístky. „Budete sedět na zadních sedadlech. Vystoupíte na konečné zastávce v Liberci. Tam bude čekat Ditin strýc a odveze vás na chalupu. Je to jasné?“

Jenže holčičky se pořád chichotaly.

„Já to znám, nemusíte se bát,“ poskakovala rozpustile Dita.

„Já se těším,“ volala Julja.

„Tati, neboj, copak jsem malá holka?“ prohodila Anička.

„Na shledanou, na shledanou,“ mávaly Julja s Ditou na schůdkách autobusu.

„Ahoj, tati!“ zavolala Anička, v rychlosti tatínka políbila a honem je následovala.

„Tady mám rozervanou místenku,“ ukázala Dita lístek panu řidiči.

V tu ránu všechny tři vyprskly smíchy.

„Vidím, že budete mít veselou cestu,“ prohodil usměvavě řidič jako předtím Aniččin tatínek.

Oba měli pravdu.

Sotva se holčičky usadily na zadních sedadlech, Julja vytáhla z kapsy balíček žvýkaček.

„Jé,“ vykřikla Anička. „My včera s Tarkem dělali óóóobrovské bubliny. Já měla v puse pět žvejkaček!“

Že si ovšem jejich bubliny daly první pusu, Anička neprozradila. To napsala pouze do deníku jako svoje tajemství.

„Pět?“ nevěřila Julja.

„Pět je málo. Já jich jednou měla deset,“ pronesla důležitě Dita.

„Dito, ty si vymejšlíš,“ zavrtěla hlavou Anička. „To by tě musela strašně bolet pusa.“

„Taky že mě bolela,“ přisvědčovala Dita. „Málem jsem si vykloubila čelist.“

„Já vám dám pro jistotu po dvou,“ nabídla jim Julja.

Všechny holčičky se s požitkem pustily do žvýkání a samozřejmě hned zkoušely vyfukovat bubliny. Byla to legrace. Které kamarádce se zrovna povedla, ta honem jako bučela a šťouchala do ostatních, aby se podívaly. Takže nakonec střídavě bučely a šťouchaly do sebe, což se jim líbilo možná víc než samotné bubliny.

„Holky, já mám ještě něco!“ vykřikla najednou Dita.

Vytáhla z kapsy bublifuk, odšroubovala uzávěr a opatrně foukla do průhledného mýdlového oka. Průsvitné bublinky vyletěly až doprostřed autobusu. Vznášely se, leskly se duhovými odstíny a cestující je s obdivem pozorovali.

Po Dítě si bublifuk vyzkoušela Julja, pak i Anička.

A zatímco holčičky střídavě vyfukovaly další a další

mýdlové bubliny, autobus už dávno opustil Prahu. Uháněl po dálnici směrem k Liberci. Pole pokrývala tenká vrstva bílého sněhu. Po nebi kroužila hejna černých vran. A šedivá obloha se začínala protrhávat. Mezi mraky zasvítilo slunce a v dálce se objevily zasněžené vrcholky Jizerských hor.

„My už tam budeme!“ volala nadšeně Dita.

Pohled na hory kamarádkám připomněl jednu písničku, kterou se učily ve škole. Všechny tři vesele prozpěvovaly:

„Na horách sejou hrách,
na dolině čočku.

Přijďte k nám,
já vám dám
do hrníčka trošku...“